

Sygn. akt: IX C 1370/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26.02.2019 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

26 lutego 2019

Przewodniczący:	SSR Piotr Sobków
Protokolant:	Stażysta Karolina Dutka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019 r. na rozprawie w O. sprawy

z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko T. P.

o roszczenia z umowy pożyczki

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1370/18 upr

UZASADNIENIE

Powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. pozwem wniesionym pierwotnie w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 26 kwietnia 2013 r. domagał się zasądzenia od pozwanej T. P. kwoty 602,71 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczone od 27 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł tym kosztów zastępstwa procesowego kwocie 180,00 zł.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, iż dochodzi roszczenia pieniężnego wynikającego z umowy pożyczki o numerze (...)(...) z dnia 15 lipca 2016 r zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem firmą (...) sp z o.o. w W.. Zdaniem powoda wierzytelność z w/w umowy została następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 15 marca 2018 r., przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela, na rzecz powoda.

W dniu 6 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc –e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty pozwana wskazała iż spłaciła w całości pożyczkę zaciągniętą u pierwotnego wierzyciela - nawet kwotę wyższą. Spłata dokonywana była w ratach, częściowo po spłatę pożyczki przychodzili do jej domu przedstawiciele firmy u której zawarła umowę pożyczkę, a częściowo w związku z chaosem reorganizacyjnym firmy i brakiem konsultantów wpłacała samodzielnie raty pożyczki w banku, na co ma jak twierdziła dowody wpłat.

W piśmie z dnia 27 grudnia 2018 r. powód podnosił iż pozwana była zobowiązana zwrócić kwotę 1.898,71 zł w 47 tygodniowych ratach w kwocie po 40,40 zł . Pozwana skorzystała jednak usługi spłaty pożyczki w domu , co sprawiło że w miejscu zamieszkania pozwanej w terminie spłaty poszczególnych rat pojawiał się przedstawiciel pożyczkobiorcy. Koszty takiej wizyty wynosił 15,00 zł i stanowił opłatę opcjonalną niezależną od kosztów pożyczki gdyż pożyczkobiorca w każdym momencie mógł z niej zrezygnować dokonując wpłat na rachunek bankowy pożyczkobiorcy . Opłata naliczana była za sama wizytę niezależnie od wpłacanych przez pozwaną rat pożyczkowych.

Powód potwierdził iż pozwana dokonała łącznie wpłat w kwocie 1.911,00 zł. Jednak obok kwoty 1898,71 zł pozwana była jego zdaniem zobowiązana także do zapłaty opłat za wizyty w jej domu, w łącznej kwocie 615,00 zł. Pozwana dokonywała nieregularnych wpłat. Po upływie 47 tygodni nie spłaciła całego zadłużenia wynikającego z umowy. Pozwana popadła w opóźnienie, co spowodowało obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 15 lipca 2016 r. (...) sp. z o.o. w W. zawarł z pozwaną T. P. umowę pożyczki gotówkowej o nr (...). Pożyczka została udzielona, w wysokości 1200,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 1898,71 zł i składa się na nią kwota pożyczki w wysokości 1.200,00 zł, całkowity koszt pożyczki w kwocie 698,71 zł w tym prowizja w kwocie 414,00 zł , koszt ubezpieczenia w kwocie 150,00 zł, opłata przygotowawcza w kwocie 50,00 zł , odsetki w kwocie 84,71 zł.

Pozwana jako pożyczkobiorca zobowiązała się spłacić pożyczkę wraz, z odsetkami w 47 tygodniowych ratach. Termin spłaty pierwszej raty został określony na dzień 26 lipca 2016. r. Raty miały być płatne w kwocie po 40,40 zł /40/31 zł do wtorku każdego tygodnia.

Stosownie do zapisów umowy w z pkt 10 – 14, pozwana zobowiązała się spłacić całość powstałego do spłaty łącznego zobowiązania wynikającego z umowy poprzez dokonywanie wpłat tygodniowych rat pożyczki przelewem, na indywidualny rachunek bankowy pożyczkodawcy. Pozwana miała dokonywać spłaty pożyczki poprzez spłatę rat pożyczki w wysokości i terminach określonych terminem spłat. Po upływie terminu płatności zgodnie z Terminarzem Spłat rat pożyczki pożyczkobiorca dokonywał spłaty pełnej raty pożyczki gotówką do rąk przedstawiciela w trakcie wizyty automatycznej przedstawiciela. Spłaty rat pożyczki dokonywane miały być przez pożyczkobiorcę gotówką na ręce przedstawiciela i odnotowywane miały być karcie spłat dostarczanej pożyczkobiorcy przy pierwszej odbiorze raty pożyczki przez przedstawiciela. Z tytułu automatycznej spłaty pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do uiszczenia opłaty w wysokości 12,50 zł powiększonej o 1,25 zł za każde 100,00 zł całkowitej kwoty pożyczki ponad poziom 1000,00 zł ustalonej umową pożyczki całkowitej kwoty pożyczki .

W przypadku opóźnienia w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca mógł naliczyć odsetki za opóźnienie w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pożyczkodawca miał przekazać terminarz spłaty pożyczki niezwłocznie po przekazaniu całej kwoty pożyczki.

Dowód:

– umowa pożyczki o numerze (...) z dnia 15 lipca 2016 r. k. 29 - 30

Pozwana tytułem pożyczki o numerze (...), z dnia 15 lipca 2016 r. otrzymała kwotę 1.200,00 zł. Pozwana spłaciła w sumie 1911,00 zł.

Wpłaty pozwana dokonywała zarówno przelewem, na indywidualny rachunek bankowy pożyczkodawcy (...) sp. z o.o. w W. spłacając w ten sposób kwotę 1250,00 zł (12 wpłat), jak i gotówką - przedstawicielowi pożyczkodawcy spłacając w ten sposób kwotę 661,00 zł (czterokrotnie).

W/w spłaty były dokonywane w okresie 15.07.2016 r. do 6.06.2017 r.

Dowód:

- dowody wpłat k. 46 – 57

- karta spłaty k. 58

W dniu 15 marca 2018 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a powodem E. D. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym, z siedzibą w G. zawarta została umowa przelewu wierzytelności. W załączniku nr 1 do ww. umowy przelewu wierzytelności wskazano, iż z umowy nr (...) pozwana jest zadłużona na kwotę 602,71 zł.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z 15 marca 2018 r. k. 25 – 27

- Załącznik do umowy przelewu wierzytelności z 15 marca 2018 r. k. 28

Pismem datowanym na dzień 12 marca 2018 r. (...) sp. z o.o. w W., wypowiedział pozwanej umowę pożyczki nr (...) z 15 lipca 2016 r. wzywając do spłaty zadłużenia, w kwocie 602,71 zł.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 12 marca 2018 r. k. 34

W dniu 20 kwietnia 2018 r. sporządzone zostało przez (...) sp. z o.o. pismo skierowane do pozwanej informujące o przelewie wierzytelności z dnia 15 marca 2018 r. i wartości zadłużenie które wynosiło kwotę 596,49 zł tytułem kapitału i kwotę 6,23 zł tytułem odsetek z umowy pożyczki nr (...) z 15 lipca 2016r.

Dowód:

- pisma z dnia 20 kwietnia 2018 r. k. 35 - 36

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało, na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny, z siedzibą w G. domagał się zasądzenia, na swoją rzecz, od pozwanej T. P., kwoty 602,71 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 27 marca 2018 r. do dnia zapłaty, wskazując, iż dochodzona pozwem kwota pieniężna stanowi wierzytelność, którą nabył, na mocy umowy przelewu wierzytelności, od pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o.o.

Pozwana wskazywał z kolei, że spłaciła, w całości zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki nr (...) z 15 lipca 2016 r. , a wręcz dokonała nadpłaty z uwagi na uiszczenie w sumie kwoty 1911,00 zł.

Okoliczności uiszczenia kwoty 1.911,00 zł powód nie kwestionował

Powód przedłożył, w sprawie dowód, w postaci umowy pożyczki, nr (...) z 15 lipca 2016 r., z której wynikało, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki, na kwotę 1200,00 zł z całkowitą kwotą do zapłaty na kwotę 1898,71 zł.

Z przedłożonej umowy wynika, że pożyczka została udzielona pozwanej na 47 tygodni począwszy od dnia 26 lipca 2016 r. , a pozwana jako pożyczkobiorca zobowiązała się spłacić kredyt wraz, z odsetkami w 47 ratach tygodniowych płatnych do wtorku każdego miesiąca. Ostatecznie wobec braku spłaty pierwotny wierzyciel wypowiedzieć miał pozwanej umowę pożyczki, co miały potwierdzać przedstawione w sprawie dowody w postaci propozycja polubownej spłaty (k. 36), zawiadomienie o przeniesieniu rachunku (k. 35), wypowiedzenie umowy pożyczki (k. 34).

Powód podnosił także, iż nabył, w dniu 15 marca 2018 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności, od pierwotnego wierzyciela dochodzoną pozwem wierzytelność. Załączył bowiem umowę przelewu wierzytelności.

Okoliczności wstąpienia w prawa poprzedniego wierzyciela co do zasady w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości, jednakże brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa.

Z przedstawionych do sprawy dowodów wynika iż pozwana spłaciła całe zadłużenie w wynikające z umowy pożyczki z 15 lipca 2016 r. nr (...).

Bezspornym jest, iż pozwana tytułem pożyczki otrzymała kwotę 1200,00 zł. W czasie trwania umowy pozwana spłacała natomiast tytułem ww. umowy pożyczki przelewem, na indywidualny rachunek bankowy pożyczkodawcy (...) sp. z o.o. kwotę 1250,00 zł, a gotówką kwotę 661,00 zł. Łącznie daje to kwotę 1911,00 zł.

Wpłaty tych dokonywała w okresie od 15.07.2016 r. do 06.06.2017 r. Zwrócić przy tym należy, iż zgodnie z umową spłaty rat pożyczki miały być dokonywane w 47 tygodniowych ratach do dnia 13 czerwca 2017 r. Jak wynika ze stanu faktycznego wpłaty było mniej, w większych kwotach oraz ich częstotliwość różniła się od tych jakie miały mieć miejsce zgodnie z umową, niemniej nastąpiły one do końca terminu wskazanego w umowie.

Powód jak wynika z akt sprawy domaga się nadto zapłaty kosztów związanych z wizytami przedstawiciela wierzyciela u pozwanej - określonych w umowie jako „wizyt automatycznych”. Wskazać należy, iż powód nie przedłożył do akt sprawy terminarza spłat pożyczki. Bezspornym przy tym jest, iż pozwana dokonała wpłaty 1250,00 zł (12 wpłat) na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela, a gotówką jedynie czterokrotnie uiszczając w ten sposób jedynie kwotę 661,00 zł.

Sąd uznał, iż domaganie się w takiej sytuacji należności z tytułu automatycznej spłaty pożyczki powiększającej de facto prawie każdą należność o 15 zł jest niezasadne.

Z pisma powoda z dnia 17 grudnia 2018 r. wynika iż powód domagał się dodatkowych 15 zł od każdego z 41 terminu do spłaty pożyczki, niezależnie od wykazania ewentualnie poniesionych kosztów (nie miało to miejsca), ilości przeprowadzonych wizyt (udokumentowane są jedynie cztery w karcie spłat) oraz naliczania dodatkowych kosztów w przypadku dokonania wpłaty większej kwoty niż umówiona. Takie postępowanie pozostaje w ocenie Sądu sprzeczne z prawem oraz zasadami współżycia społecznego i nie zasługuje na akceptację ze strony Sądu.

Zgodnie z przyjętym orzecznictwem wymogi skutecznej ochrony słabszej strony takiej czynności, którą jest konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c., wymagają wyeliminowania tylko niektórych postanowień umownych, bez naruszania pozostałej części umowy. Wyłącznie z umowy postanowień uznanych za niedozwolone na podstawie art. 385¹ § 1 K.c. nie powoduje nieważności całej umowy, nawet wtedy, gdy bez tych postanowień umowa ta nie zostałaby zawarta. Wynika to z relacji między art. 58 § 3 K.c. a art. 385¹ § 2 K.c., który jako przepis późniejszy i szczególny w stosunku do art. 58 § 3 K.c. eliminuje jego zastosowanie, ustanawiając w sytuacji określonej w jego § 1 zasadę zachowania mocy wiążącej umowy w pozostałym zakresie (tak: Sąd Okręgowy w Tarnowie w wyroku z dnia 29 lutego 2016 r. sygn. akt I Ca 494/15, Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 28 maja 2014 roku I ACa 86/14.). Dlatego wyeliminowanie niejasnych i nie udowodnionych kwotowo dochodzonych pozwem postanowień z umowy pożyczki tj. odnośnie poboru pożyczki w domu klienta powoduje jedynie nieważność tych zapisów umownych.

Wynikająca z art. 353¹ k.c. zasada swobody kształtowania treści umownego stosunku zobowiązaniowego obejmuje również prawo stron do umownego uregulowania kwestii związanych z szeroko rozumianą odpowiedzialnością za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania mającego źródło w umowie, w tym kwestii zwrotu wydatków pożyczkodawcy poniesionych w związku zawarciem i wykonaniem umowy. Prawo to podlega jednak ograniczeniom wynikającym z ustawy, właściwości stosunku prawnego i zasad współżycia społecznego. Ograniczeniem kompetencji przyznanych stronom w art. 353¹ K.c. jest ustawowe uregulowanie zawarte w art. 385¹ K.c. ustanawiające sankcję niezwiązania konsumenta niedozwolonymi postanowieniami umownymi. Ograniczenia i to daleko idące dotyczą

szczególnie umów z udziałem konsumenta. W umowach takich najczęściej zastrzeżenia i zarzuty konsumentów dotyczą opłat, kosztów pobieranych przez przedsiębiorców w związku z zawarciem i wykonywaniem umowy.

Sąd stwierdza iż wspólną cechą ustalania wysokości innych świadczeń wynikających z umowy tzw. opłat, jest to że muszą one stanowić ekwiwalent świadczonych usług i co do zasady odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu. Jeżeli przedsiębiorca zastrzega we wzorze umowy opłaty działając z chęci osiągnięcia większego zysku, celem obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych to narusza zasady uczciwości kupieckiej i jeżeli taka opłata rażąco narusza interesy konsumenta, to zastrzeżenie umowne jako niedozwolone w rozumieniu analizowanych tu przepisów nie będzie wiążące dla jego kontrahenta.

Sąd stanął na stanowisku, że opłaty takie winny być ustalone na rozsądnym poziomie i nie mogą godzić w interesy konsumenta.

Zakres kosztów związanych z czynnościami determinujący ich wysokość, powinien zatem zostać przedstawiony w pozwie w taki sposób, aby w świetle doświadczenia życiowego oraz logiki nie budził żadnych wątpliwości. Przykładowo należy wskazać, że pobierane opłat nie może stanowić kary, a jedynie wyrównanie poniesionych przez wierzyciela rzeczywistych kosztów powstałych na skutek niewykonywania zobowiązania przez dłużnika.

Poszczególne czynności z zakresu windykacji powinny być wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty. Z punktu widzenia ochrony konsumenta także postanowienia dotyczące prowizji musiały budzić poważne zastrzeżenia. Należy zauważyć, że nie przedstawiono kalkulacji (sposobu wyliczenia) prowizji. Należy bowiem wyjaśnić, że wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z kwoty uzyskanej w ramach pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art. 359 § 2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, a od 1 stycznia 2016 r. dwukrotność odsetek ustawowych.

Pozwana otrzymała tytułem pożyczki kwotę wynoszącą 1200,0 zł. zaś w terminie następnych 47 tygodni obowiązana była zwrócić sumę 1898,71 zł., a ponadto opłaty za obsługę czynności w domu przedstawiciela firmy udzielającej pożyczki o czym była mowa już wyżej. W świetle umowy wysokość odsetek, stanowiących zasadnicze wynagrodzenie pożyczkodawcy za udzielenie pozwanej pożyczki wynosiło w rocznej stopie oprocentowania 10 % czyli 84,71 zł. Charakterystycznym elementem umowy, było to, że tylko jedna ze stron miała obowiązek zwracać swemu kontrahentowi wydatki za przygotowanie transakcji. Stroną obciążoną takimi obowiązkami była pozwana, będąca konsumentką, a więc słabszą stroną transakcji i podlegająca szczególnej ochronie. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, że w ustalonym stanie faktycznym zawarta przedmiotowa umowa wykreowała stosunek prawny tego rodzaju, że dysproporcja między świadczeniami stron była tak duża, że w sposób oczywisty preferowała nadmiernie pożyczkodawcę, kosztem interesów majątkowych konsumentki, której udzielono pożyczki.

Pozwana otrzymała jednak kwotę 1200,00 zł., zaś opłata wynosiła 698,71 zł plus koszty poboru rat pożyczki w domu. Tak więc opłata ustalona została w sposób arbitralny przez pożyczkodawcę na poziomie 60% kwoty pożyczki, a więc na wyjątkowo wysokim poziomie. Co więcej, postanowienie umowne przyznające powódce powyższą kwotę we wzorcu umownym przedstawiono w sposób wprowadzający w błąd pozwaną jako konsumentkę (zob. uzasadnienie wyroku SOKiK z dn. 11 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt XVII AmA 125/14) – niejasne nieprecyzyjne i nie wskazane przy wyszczególnieniu wszystkich kosztów na pierwszej stronie umowy k. 29 ale w postanowieniach ogólnych umowy opisane drobnym drukiem - odnośnie poboru opłat za obsługę pożyczki w domu klienta.

Zastrzeżenie dla siebie przez przedsiębiorcę i to w warunkach wprowadzających w błąd kontrahenta bardzo wysokich świadczeń obciążających konsumenta jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, zasadą ekwiwalentnością świadczeń stron, rzetelnością kupiecką i normalnym zyskiem uczciwie prowadzącego interes przedsiębiorcy. Nie uzasadnia jej również ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej. Ustalona opłata nie ma odzwierciedlenia w przedstawionych kosztach udzielenia pożyczki i nie uzasadnia zarobku pożyczkodawcy w kwocie wskazanej w umowie kosztem pożyczkobiorcy pożyczki. Poza tym opłaty te (prowizja , opłatę przymusową za obsługę pożyczki w domu klienta) nie była jedynym świadczeniem dodatkowym, gdyż obok niej zostały przewidziane opłaty przygotowawcze, koszty

ubezpieczenia. Przy uwzględnieniu tych wszystkich okoliczności należy stwierdzić, że analizowana opłata rażąco naruszała interesy pozwanej jako konsumenta. Analogiczne opłaty stosowane w bankach, a więc instytucjach mających na celu prowadzenie dochodowej działalności wynoszą kilka procent. Najczęściej do 3 % kwoty kredytu.

W końcu należy wskazać, że klauzula przewidująca o wiele niższą opłatę została uznana za klauzulę niedozwoloną przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie XVII AmC 4877/11 „ Opłatę przygotowawczą za przygotowanie i zawarcie niniejszej umowy pożyczki strony zgodnie ustaliły na 5% wartości pożyczki”. W realiach sprawy należy przyjąć, że do przedmiotowej umowy postanowienie dotyczące prowizji wprowadzono celem zwiększenia zysku.

Powódka zgodnie z przepisem art. 6 K.c., powinna wykazać, że czynności takie jak „związane z zawarciem umowy” a szczególnie ewentualne badanie zdolności klienta do spłaty zostały w ogóle podjęte. Tymczasem z załączonej przez powódkę dokumentacji nie wynika, aby w związku z przedmiotową umową pożyczki podejmowano jakiegokolwiek czynności, a zwłaszcza zwracano się do jakichkolwiek instytucji finansowych z wnioskiem o przekazanie informacji o zobowiązaniach pozwanej, weryfikowano (telefonicznie, mailowo lub pisemnie) informacje dotyczące źródła i wysokości uzyskiwanego przez pozwaną dochodu, sprawdzano figurowanie pozwanej w jakikolwiek rejestrze dłużników lub wypytywano ją o zaległości.

Z tych wszystkich względów wskazane powyżej postanowienie umowne nie wiąże pozwanej.

Zasadniczo w ramach swobody kształtowania stosunku umownego strony mogą określić konsekwencje niewykonania w terminie przez konsumenta zobowiązania. Chodzi tu przede wszystkim o ustalenie kto ponosi koszty tzw. czynności windykacyjnych w najszerszym tego słowa znaczeniu i sposób ustalania ich kosztów. Nie mniej jednak swoboda regulacyjna w tym zakresie w transakcjach z udziałem konsumentów jest znacznie ograniczona. Na gruncie obowiązującego stanu prawnego judykatura wskazuje konsekwentnie, że postanowienie dotyczące obciążenia konsumenta opłatami windykacyjnymi nie może mieć charakteru ogólnego (blankietowego, o czym szerzej w wyroku (...) z 10 sierpnia 2012 r. sygn. akt XVII Amc 3629/11. Opłaty takie muszą także dotyczyć konkretnych czynności i nie mogą również odbiegać od rzeczywistych kosztów poniesionych z tego tytułu przez przedsiębiorcę i tym samym nie mogą one stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy.

Reasumując rozważania w odniesieniu do opłat należy stwierdzić, że analizowane należności nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to należności rażąco wygórowane. Nie mają one żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. Mając na uwadze brak związania pozwanej postanowieniami umowy dotyczącymi tych opłat nie można uwzględnić żądania powoda w tym zakresie. Skutkuje to jego oddaleniem w całości.